

МѢСЕЧНО ИЛЛЮСТРОВАННО РЕЛИГИОЗНО СПИСАНИЕ.

Год. VII.

Мартъ, 1898.

Брой 3.

НАСЛѢДЕНА РЕЛИГИЯ.

Често слушаме да ся говори за „народна религия“, „праотеческа религия“, „бащина и майчина религия.“ Много чловѣци не разбирайтъ значението на тѣзи фрази. Тѣ мислятъ значението е че „народна“, „праотеческа“ и „бащина“, религия е собствено притѣжание и по никой начинъ не отчуждаемо, когато въ дѣйствителность то не е нищо друго освѣнъ че народътъ или бащата е исповѣдалъ тази религия. Нъ едно нещо което не е собствено притѣжание не може да се завѣщае на никого, и никой не е задлъженъ да го присвоява и практикува. Съвсѣмъ вѣнъ отъ пѣтьтъ сж, тогава, всички онѣзи които казватъ че тѣ трѣбва да ся държатъ за народната и бащинита си религия, па макаръ че тѣ никакъ и да не вѣрватъ въ нея. Такѣви чловѣци сж готови да нарѣкътъ непатриотиченъ, измѣнникъ, да поругаятъ и осѣдятъ всякого който би ся осмѣлилъ да отхвърли религиознитѣ убѣждения на народа или баща си. Намъ ся струва че е по похвално и по честно за едного да приеме едно нѣщо, макаръ различно отъ народното или бащиното, слѣдъ като го е испиталъ и изучилъ всестранно, и искренно се е убѣдилъ въ неговата правота и полѣзность, отъ колкото да защищава за интересъ едно нѣщо въ което самъ не вѣрва и слѣпѣшкомъ да слѣдва онова което е пълно съ суевѣрие и заблуждение, само защото то може да е народно или бащино.

Единъ баща може да завѣщае на своитѣ наслѣдници пари и имущества, движими и не движими, нъ смѣшно е да се мисли и твърди че той може да имъ завѣщае своята религия. Религията е нѣщо отъ единъ съвсемъ частенъ характеръ. Както всякой ся ражда, храни, живѣе и умира само за себе си, така всякой исповѣдова религията само за себе си. Бащата не може да вѣрва за дѣцата си, нито дѣцата за бащата, и за това, именно, много бащи сж вѣрующи и благочестиви, а дѣцата имъ безвѣрници и развратници. То ся знае че всякой баща е длъженъ да поучава чадата си въ онова което той мисли че е най-добро, най-полезно и най-безопасно за тѣхъ; нъ той трѣбва да имъ даде да разберътъ, щомъ тѣ сж въ състояние да разсѣждаватъ, че тѣ сж длъжни да испитватъ за себе си и да си придобиятъ една лична религия която да стане частъ отъ катадневния имъ животъ.

Тѣзи които приемътъ религията си като наслѣдена отъ баща или майка, ще я пазятъ и почитатъ толкова колкото ся пазятъ и почита едно наслѣдено богатство, което, въобще, тѣй лѣсно ся распеява както ся е и спечалило. Тѣхната религия ще си остане такѣва каквато е била приета, и твърдѣ малко полза ще имъ принесе, понеже тя никога нѣма да стане частъ отъ животътъ имъ. Не е тѣй, обаче, съ онѣзи които придобиватъ религията си чрѣзъ испитвание, чрѣзъ гонение и страдание, чрѣзъ побѣждание искушение и чрѣзъ прѣтърпѣвание раз-

ни мжчнотий, вжтрѣшни и вѣйкашни, за религията си.

Въ такъвъ случай религията става „плътъ отъ плътта“ на челоуѣка и тя не може да не бѣде жива и полезна за него. Съвсемъ безполезна е религията за челоуѣка ако той я приеме за хатъръ, интересъ или по при-
нуждение.

Най-разумно и най-безопасно за всякой челоуѣкъ относително изборътъ на неговата религия е правилото на Ап. Павла: „Всичко испитвайте, доброто дръжете.“

МѢЖДУ АМЕРИКАНСКИТЪ ИНДИЙЦИ.

Като ся въспрогивихъ на едно почти непрѣодо-
димо желание да ся скрия въ мирната сѣнка подъ
столътъ на каруцата и нервозно побутнахъ револ-
верътъ си, азъ попитахъ каруцарьтъ съ единъ по-
чти разтрѣперанъ гласъ, да ли той мисли че има
много Индийци.

Този бѣше първия истински Индеецъ който азъ
нѣкога бѣхъ виждалъ, и той бѣше едно изненадва-
ние за мене. Азъ бѣхъ виждалъ Индийци само въ
цирковѣтъ, нъ това никакъ не бѣше мя приспособо-
било да оцѣня величественното създание което се-
га стояше прѣдъ насъ, облечено въ една кирлива
басмена рпза и наметнато съ една бланкета на коя-
то краищата висеха по единъ тайнственъ начинъ ка-
то че покриваха единъ ходящъ аресналъ отъ брад-
ви и нсове.

Освешъ този Индеецъ, азъ виждахъ ясно още
двама други които ся мѣркаха надъ високата пол-
ска трѣва, и можеше да има стотини — да, като
отправяхъ загрижени поглѣди изъ широкото про-
странство, азъ мислѣхъ че може да има хиляди —
скрити въ тази висока, изобилна трѣва.

Азъ си припомнихъ разказитъ за Индийски сви-
репости които бѣхъ челъ още въ младостта си;
какъ бѣли челоуѣци биваха заобиколени, изненад-
вани и убивани когато прѣминоваха прѣзъ тѣзи
мѣста; и този високъ силентъ дивакъ — Дакотски
Су — който така спокойно приближаваше къмъ насъ,
държащъ една пушка съвсемъ безгрижно въ десна-
си ржка и посящъ една голѣма, измамителна усмив-
ка, виждаше ся точно приспособенъ да извърши
какво да е дѣло на измама по единъ обмисленъ и
съвършенъ начинъ; и отъ отчетътъ на неговия жи-
вотъ, който по постѣ ни ся даде, стана твърдѣ яв-
но че неговата карьера го бѣше приготвила да
бѣде съвършено тихъ въ коя да е спена на крѣво-
пролитие и убийство.

Той ся прѣпорѣча на насъ като „Чарле Добро
Момче“ (Хокъ-Си-Данъ-Уасъ-Те), и ся живо рж-
коса съ по голѣма усмивка, като каза, „Какъ-Какъ“.
Тогавъ изведижъ той ся обърна къмъ каруцарьтъ
който разбираше малко Суския языкъ и направи
нѣкои заботѣжки които значаха че благородния
червентъ челоуѣкъ си нѣмалъ тютюнъ. Съ голѣма
бързина нашитѣ другари го снабдиха съ тютюнъ.
За нещастие едно джебно ножче ся показа: неговия
завистливъ поглѣдъ ся отправи къмъ него, и една
минута поослѣ той го имаше въ ржката си. Той
го изглѣда внимателно и каза на каруцарьтъ че
бѣдни Индеецъ си нѣмалъ ножче: неговото скромно
внушение ся прѣведе, и ножчето му ся подари на
драго сърдце.

Двамата негови другари сега приближиха и До-
бро Момче изясни че и тѣ обичаха да пушатъ, нъ
тютюнътъ имъ съ свършилъ. Нашитѣ другари пакъ
раздадохъ отъ желателното растение. Единъ отъ тѣ-
зи двама, Г-нъ Ху-ха-зи-зи (Жълти Крака) ся много
заинтересува въ една хубава дула съ която единъ
отъ нашитѣ другари пушаше и поиска да я види.
Той не само че я видѣ, нъ и опита нейнитѣ ка-
чества на пушение: слѣдствието ся видѣ задово-
лително, и — добръ, тя трѣбваше да му ся подари.

Хак-си-дан-ма-за (Желѣзно Момче), третия Инди-
ецъ, на когото очитѣ бѣха постоянно заняти съ на-
шитѣ нѣща, сега почна да държи една малка рѣчь,
която прѣведена, бѣше както слѣдова:

„Ний ся радваме да ся срѣщнемъ съ нашитѣ бѣ-
ли братия; ний сме добри Индийци и обичае на-
шитѣ бѣли братия; ний сме бѣдни и понѣкога твър-
де гладни, нъ ний ся учимъ да живѣемъ както жи-
вѣятъ нашитѣ бѣли братия;“ — и по туй врѣме
той прострѣ ржката си и тихомъ взе една червена
копринена кърпа, на която единия карай съ пока-
зваше отъ джебътъ на моето палто, — и продължа-
ваше, като каза колко ще ся радва сърдцето му
ако азъ му дамъ „малкото червено платно.“

Ний почнахме да усѣщаме че е врѣме за насъ
да развалимъ пикникътъ; и тѣй каруцарьтъ който
бѣше съвсемъ запознатъ съ пжтътъ, позаниа мал-
ко като кой може да бѣде най добрия пжтъ за насъ,
или да ли е добръ пжтътъ, само за да прѣкрати
разговорътъ. Като слѣдствие на този въпросъ, нѣкол-
ко дни по постѣ Добро Момче дойде при одного
отъ нашата дружина съ единъ прѣводчикъ и изис-
ка десетъ лева за дѣто ни водилъ прѣзъ полето.
Тази малка случка показва дивия, невѣспитанъ ха-
рактеръ на простия дивакъ.

Нашата втора стѣща съ благородния червентъ
челоуѣкъ не бѣше толкова съсипателна за нашитѣ
свѣтски притѣжания както бѣше първата. Ний срѣщ-

нахме една дружина отъ четирима. На юнакътъ прѣднитѣ жби липсуваха: надъ неговитѣ почти безполѣзни очи бѣ вързана една кърпа, и нечистотата го правяше едно неопишимо зрѣлище. Неговата коса която бѣше дълга и прашлива ся изглѣждаше като че е била наскоро скубана: туй може да ся изясни отъ фактътъ че той имаше съ себе си три отъ своитѣ жени. Деньтъ бѣше единтъ отъ найгорѣшитѣ прѣзъ Августъ, нъ неговия вратъ бѣше завитъ съ кожа и тѣлото му съ една дебела бланкета. Когато той ся приближи, ний ся понтахме, „Да ли нѣкога той ся е къпалъ въ бистирия потокъ?“ Ний ся отървахме слѣдъ една бърза церемония на раздаване тютюнь

Нашето пътешествие отъ 1400 мили съ железница и 70 мили изъ преритѣ съ кола бѣше почти на свършване. Ний внезапно слѣзохме въ една дълбока долина, тогава полета ся въскочихме по единтъ дългъ хълмъ, и ся намѣрихме на една Индийска Агенция състояща отъ 8-9 дървени къщи и едно дво-етажно здание пълно съ правителствени провизии за Индийцитѣ.

Въ повечето отъ Агенциитѣ порции ся даватъ еднажъ въ седмичата на Индийцитѣ; нъ тука ся даватъ месечно, понеже Индийцитѣ дохождатъ отъ доста далечни мѣста. Тѣй като врѣмето за раздаване бѣше дошло, Индийцитѣ — около 1600 — бѣха сж вече събрали, и тѣхнитѣ живописни типове ся виждаха на всякоя посока.

Прѣди да ся почне раздаването, главатаритѣ изискватъ една ауденция отъ агентътъ. Тя състои само въ питане нѣколко въпроси за да ся покаже по този начинъ важността на Индийцитѣ, нѣкои отъ които, на колкото позволяше величината на прозорецътъ, натискътъ Римскитѣ ся носове на стѣклото за да видятъ що става вътрѣ. Най-голѣмия главатаръ влиза първо, когато другитѣ сѣдятъ на редъ по край стенитъ на стаята, и ся ржкосва съ агентътъ.

Ний присѣднувахме на първото съвѣщание съ единтъ новъ агентъ, когото тѣ приеха съ слѣдующитѣ думи: „Нашитѣ сърдца ся радватъ да тя видимъ; ний знаемъ че ти си пратенъ отъ Великия Баща въ Вашингтонъ; ний знаемъ че ти ще бѣдешъ нашъ баща и ний твои чада; ти не си вече младѣжъ, нъ имашъ побелѣла коса и много мѣдростъ; ний ся надѣемъ че ти ще изпълнишъ договорътъ който ний сме свързали, и нашитѣ сърдца ще ся изпълнятъ съ радостъ.“

Туй краснорѣчие биде послѣдвано отъ едно енергично грухтение отъ въобще безчувствениитѣ главатарари. Това изразяваше тѣхното угодѣние. Задоволителния отговоръ на агента ся посрѣщна по

сжщия начинъ. Само главния главатаръ говореше, а другитѣ просто грухтеха отъ мѣстата си, като пълнѣха стаята съ облаци димъ отъ една голѣма лула която тѣ бърже прѣкарваха отъ уста на уста. Когато ауденцията ся свърши, всякой человекъ на излизанне ся ржкоса съ тѣхния новъ баща. Мѣжду Индийцитѣ имаше двама съ високи шапки (цилиндри) накинчени съ орлови пера и единтъ съ едно Японско вѣтрило. Това придаваше доста любопитенъ изглѣдъ на събранието. Повечето отъ тѣхъ пушяха съ прѣстени лули една отровна смѣсъ отъ върбова кора и лонъ тютюнь. Когато ся прочете името на нѣкой Индийецъ, той дохожда и приема порции брашно, сланина, захаръ, чай, кафе, тютюнь, оризъ и соль, за цѣлата си фамилия включително и бебета родени прѣдишния день.

Щомъ единтъ Индиецъ получи провизиитъ си, той ги натоварва на гърбътъ на жена си или прѣстарѣлата си майка да ги носи у дома.

Когато ся раздава храната, Индийцитѣ иматъ много приятно врѣме, като ся посѣщаватъ, приказватъ си и ся веселятъ по всякой начинъ. Нощъ ся даватъ угощения и танцове. Нѣкой Индийецъ заколва единъ волъ или едно куче и поканва другитѣ на угощение.

Юнацитѣ боядисватъ тѣлата си за случая и, като земтъ по единъ подарѣкъ за домовладиката, отпращатъ ся за угощението.

Едно отъ най рѣдкитѣ угощения на сезона бѣше дадено отъ единтъ полу-Индиецъ. Двѣ телета бѣха приготвени и „най отбраната“ публика бѣше тамъ. Всичко прѣмина по единтъ задоволителенъ начинъ за голѣмъ кредитъ на незаинтересования(?) домакинъ, който получи мѣжду другитѣ малки подарѣци тридесетъ чифта панталони, повече отъ една дузина шапки и много палта, ризи, фланели и пр.

Този тапъ стана изведижъ слѣдъ годишното раздаване на дрѣхы; за това тѣ иматъ такъво изобилие и ги раздаватъ тѣй не смислено и щедро. Слѣдствието е че много Индийци грѣперътъ отъ студъ прѣзъ зимата.

Увеселението стана въ една ограда отъ клончета забодени въ земята. Гостиетѣ влѣзоха вътрѣ и насѣдаха на около. Тѣ поразгнаха малко бланкетитѣ си за да може да ся види военната имъ боя. Музикантитѣ ся събраха около едно корито, сега прѣобърнато на барабанъ, накинчено съ мѣниста и закачено на четире укасени прѣчки. Прѣдполага ся че душеесъбудителни тонове ся произвождатъ когато „артиститѣ“, съ една прѣчка въ всякоя рѣжа удрятъ този инструментъ, като смѣшверѣменно издаватъ единъ дивъ викове.

Когато музиката стане толкова омаятелна щото

не може вече да ѝ се противостои, единъ главатаръ става и почнува да играе. Каза се че водителътъ на танцътъ е осмдесѣтъ и седемъ гондшенъ и членъ на една отъ първитъ фамилии. Три отъ неговитъ дъщери били оженени за Таний (Неговъ-Сѣѣженъ-Кундуръ), голѣмъ главатаръ, и четвъртото му дѣте било една отъ женитъ на Макакокунауотеканагикойагишайянтъ (стоящъ-въ-средата-на-земята, облѣченъ-въ-духътъ-на-животни), който билъ сѣщо главатаръ съ висока властъ.

Неговитъ дрѣхъ бѣха богати и натруфени, както подобава на едного отъ неговото благородно происхождение и богати свръски. Шапката му бѣше отъ скъпа кожа накинена съ пера, калцунитъ му червени, покрити съ мѣниста, и тѣлото му нашарено съ разни бои. Единъ отъ играчитъ бѣше си заврѣлъ главата въ кожата на една голѣма птица, и въздигнатитъ крилѣ надъ рамената му даваха му едно чудесно уприличение на единъ отъ Рафаиловитъ херувими. Боя, звънци отъ шайни, тенекийни бреслети, мѣниста и сегисъ тогисъ по нѣкоя дрѣха съставляваха най популярнитъ украшения. Танцуването състои въ подскачане два пѣти на всяка нога. Когато удянието по коритото и викание, въ което всички зѣха участие, стана повисоко и повъзбудително, ножове и томахоки (Индийски тесли) почнаха да се въртятъ надъ главитъ имъ, и пѣлата сцена произвеждаше безпокойствие у бѣлитъ зрители които не сѣ навикнали на подобни нѣща.

Буйността на танцътъ изисква доста често почивка прѣзъ която разни юнаци ставатъ и разказватъ колко храбри сѣ тѣ въ врѣме на война. Всички тѣзи забѣлѣжки се посрѣщатъ съ силни ржкоилѣскания, а музикантитъ въ това врѣме прѣкарватъ лудитъ си отъ уста на уста.

Най послѣ, деликатни и искусителни закуски, нѣщо като супа въ голѣми котли, бѣха донесени отъ женитъ, които слѣдъ това се отгѣлиха въ полето и подигнаха един усжасни плачове—тѣ оплакваха умрѣлитъ които не можеха да се присѣдинятъ при тѣхъ на това угощение.

Прѣди да се даде закуската, единъ отъ най-добрѣ облѣченитъ главатаръ, слѣдъ като развѣртѣ по единъ дивъ начинъ оржжието си изъ въздуха, хвърли малко супа по разни посоки, и тогава съ единъ лжкъ и една стрѣла претендираше че стрѣли. Туй се правѣше за да се покавятъ добритъ духове и да се сплашатъ и пропѣдятъ злитъ, които може да се събрали около сладкото угощение.

Слѣдъ като се раздадохъ нѣколко пѣти ястия, даде се позволение на женитъ и дѣцата да нападатъ остатѣкътъ отъ обѣдѣтъ, а храбритъ червени

человѣци се крияха задъ усмивки на задоволство и облаци отъ тютюневъ пушакъ.

Мѣжду това танцътъ се подновява, и участвуващитъ се впускатъ въ него съ похвална енергия. Когато приближи края на балѣтъ, възбуждението се увеличава, и даже женитъ зематъ участие съ своитъ пѣсни. Слѣдъ всичко това, скромния домакинъ почнува да приема наградата си: подарѣцитъ почнуватъ да текътъ.

Угощението на което ний присѣствувахме се свърши съ една случка толкова занимателна колкото и неочаквана, и забѣлѣжителна за грациозността и усърдието показано отъ двѣтъ най заинтересовани страни.

Имаше единъ отъ по първитъ главатаръ който още си държѣше бланкетата когато танцуваше. Тѣй като тя бѣше направена отъ червена и синя флаanela, той си го мислѣше може би че е „радостъ всегдѣшна“, и, слѣдователно, въпрѣки голѣмата топлина той си оставаше завлѣтъ съ топлинѣ ѝ крапца. Сега Циканприуаниагмани (Който-глѣда-къмъ-звѣздитъ когато-ходи), защото това бѣше неговото име, стана твърдѣ развѣлнуванъ за да бѣде полезенъ за себе си: той хвърлѣше подарѣкъ слѣдъ подарѣкъ — дрѣхъ, украшения, лудата си, кончето си, и най послѣ, подаръ и жената си.

Сега, една Индийска жена може да търпи безъ роптание да бѣде продадена; да бѣде развѣнена, тя нѣма да се противи; нѣ да бѣде „хвърлена“ като подарѣкъ на единъ танцъ, е повече отъ колкото може да понесе нейното естество.

Въ настоящия случай Г-жа Циканприуаниагмани, която безсжмѣнно вѣрдѣше щедростта на мжжа си съ загрижени поглѣди, бѣше добрѣ приготвена. Тя не чака да бѣде принудена. Тя се впусна — и това бѣше едно движение къмъ цивилизация — тя тя впусна *не* къмъ гората, нѣ слѣдъ нейния господаръ и мжжъ, като държѣше единъ дълъгъ ножъ въ черната си силна ржка.

Такъва една неочаквана демонстрация и явно усърдие отъ страна на неговата жена смути голѣмния юнакъ. Той сжщо се впусна, нѣ къмъ гората, като остави жената задъ гърбѣтъ си. Слѣдъ първия скокъ, той бѣше вече въ храстиетъ; нѣ неговото достойнство и бланкетата му останаха хвърчащи въ вечерния вѣтрѣ.

В. Н. Х.

Единъ Ирландецъ, въ гнѣвътъ си противъ землевладѣлцитъ и капиталиститъ казвалъ; «ако тѣзи человѣци излѣзътъ на нѣкой ненаселенъ островъ, нѣма да се мине половина часъ прѣди тѣ да турятъ ржцѣтъ си въ джебоветъ на голитъ дивацъ.»

ЧУВСТВАТА НА ДУШАТА.

Тѣлото на чловѣка е снабдено съ петъ чувства, посредствомъ които той може да приема впечатления отъ външния свѣтъ и така да се наслаждава на приятноститѣ му както и да се прѣдпазва отъ опасноститѣ му. Лишението отъ кое и да е отъ чувствата съставлява голѣма загуба и излага чловѣка на голѣми опасности, и лишениитѣ отъ всичкитѣ чувства ако има такива, сж най-окаяннитѣ чловѣци въ свѣтътъ.

Душата на чловѣка, тоже, е снабдена съ чувства съотвѣтствующи на физическитѣ петъ чувства. Отъ самото ни дѣтинство ний нѣкакъ си инстинктивно почнуваме да употребяваме тѣлеснитѣ петъ чувства. Окото ухото, устата, носътъ и чувството на осязание сж въ постоянно употребление и се развиватъ и усъвършенствуватъ. Но има хиляди Християни въ които чувствата на душата спятъ безъ да имъ принасятъ нѣкаква полза. За тѣхъ може буквално да се каже че иматъ очи, но не виждатъ; иматъ уши, но не чуятъ; уста иматъ, но не могатъ да разпознаватъ вкуса на разнитѣ храни, и ржцѣ иматъ, но не могатъ да осязаватъ разнитѣ прѣдмѣти. Затова тѣ си оставатъ всѣкога въ духовно отношение, като дѣца нуждающи се отъ нѣкой да ги храни съ лъжица когато сж гладни и да ги носи когато трѣбна да се прѣмѣстятъ отъ едно мѣсто на друго.

За много хора священниците, пастиритѣ, проповѣдницитѣ, дяконитѣ и всѣкакъвъ видъ духовни наставници не сж нищо повече отъ кърмачки за дѣца, постоянно да ги хранятъ, да ги носятъ, да ги укротяватъ, или да имъ пригаждатъ съ разни играчки, като на дѣца и да се грижатъ за спокойствието имъ.

Ако ще се избавятъ нѣкога такива хора отъ това имъ дѣтинство и станятъ на възраст то ще бѣде, когато се научатъ да употребяватъ чувствата си така щото да разпознаватъ доброто и злото.

Нека разглѣдамы чувствата на душата на рѣдъ едно по друго.

Чувството обоняние. — Хранителността здравословността или врѣдността на разнитѣ прѣдмѣти се показва до голѣма степенъ чрѣзъ тѣхнитѣ меризми. Което нѣщо издава благоуханна меризма е повечето пжти здравословно и хранително; но това което има неприятна, отвратителна меризма е врѣди-

телно за здравиеото. Трѣбна много да сме благодарни за лошитѣ меризми въ вещественния свѣтъ, тѣй като тѣ ни показватъ кждѣ става разлагание — има опасностъ за здравиеото, даже и смъртъ. Тѣ сж наредени по Божие провидение да ни прѣдизвѣстяватъ да странимъ отъ такива мѣста и вещества, които ще поврѣдятъ или турятъ въ опасностъ здравиеото ни. Въобразѣте си, че врѣдителнитѣ за здравиеото прѣдмѣти бѣхж безъ меризма или пжкъ привлекателни по меризмата си. Колко често ний щѣхме право въ опасността да се увеличае! Богъ е написалъ на врѣдителнитѣ за насъ нѣща „отрова“ като имъ далъ отвратителна меризма, която ни прави да бѣгамъ отъ тѣхъ колкото е възможно по-далече.

Носътъ, прочее, ни прѣдпазва отъ много невидими опасности. Голѣмо лишение е да нѣма чловѣкъ чувството на обоняние. Лишението отъ него е лишение отъ единъ вѣренъ показалецъ на опасноститѣ въ пжтеката на живота. Силното обоняние дава възможностъ човѣка отъ далече да извъртя около тѣзи мѣста гдѣто се развѣждатъ болѣститѣ. Често нѣкоя лоша меризма отъ нѣкждѣ ни прави да въспрѣмъ поиманието на въздухътъ и се обърнемъ настрада и така прѣдотвратяваме отъ себе си много заразителни микроби и търсиме чистия въздухъ. Така се прѣдпазваме отъ много болѣсти.

Въ душата има една подобна на обонянието сила. Богъ ни е надарилъ съ една чудесна чувствителностъ къмъ злото, когато то е още много далѣче отъ насъ. Прѣди то да дойде въ съприкосновение съ душата, то като е още както меризмата въ атмосферата, ний се увѣдомяваме за приближаваннето му и бѣгаме да търсимъ приближище при Исуса. Единъ отъ дароветѣ които Духътъ ни дава е чувствитѣлността за разпознавание злото: Той ни прави да се боиме отъ Господа и скоро да осѣщаме когато се доближаваме до нѣщо което е несъобразно съ страхътъ Господенъ. (Исаия 11: 3)

Нека се молиме за повече такава чувствителностъ. Тя ще ни направи да се отдалечаваме отъ всѣкакъвъ видъ искушения; да бѣгаме съ отвращение, както направи Иосифъ, отъ тѣзи мѣста гдѣто заразата се крие въ коприни и въ благоухание на разни перфюми.

Чувството слухъ. Соломонъ се е молилъ за

разумно (буквално, слушающе) сърдце. Всѣкой музикантинъ знае отъ колко голѣма важность е доброто ухо. Колкото и да е добро качественъ или силенъ гласътъ на единъ пѣвецъ, ако ухото му не може да различи даже и най-малкото отклонение отъ правилнитѣ тонове на инструмента, той или тя не може да се отличи въ пѣнието. Безъ чувствително ухо нищо не може да стори чловѣкъ по музиката. Напротивъ, ухото може да се развие до толкова, щото да различава такива тънкости въ изѣнението на тоноветѣ каквито обикновенния слушателъ никога не може да различи. Много отъ грѣховеѣ на езика сѣ слѣдствие отъ затѣплѣността на ухото на душата. Пѣвеца нѣмаше да пѣе флатъ, ако ухото му не бѣше упражнено и бързо въ различаванieto на тоноветѣ. Не, и Християнина не щѣше да може да изговори огорчителнитѣ думи и да повтори безосновнитѣ слухове, ако ухото му бѣше упражнено да сравнява всѣкитѣ звукове на устата съ кордитѣ на Божието сърдце.

Срѣщатъ се хора, на които най-малкитѣ дискорди (несъгласия) при изпълнението на нѣкоя музикална пиеса причиняватъ смъртни болести. Такива хора бѣгатъ отъ пѣвеца, който навикновенно пѣе криво. Но не тъй често се срѣщатъ хора, които да избѣгватъ разговоритѣ, които не сѣ съгласяватъ съ тоноѣтъ на любовта, не хармониратъ съ небесната музика. Дано всѣкой чрѣзъ упражнение да изострѣше слухътъ на душата си така щото да му е неприятно да слуша и да отбѣгва всѣкой разговоръ, всѣка дума, която не хармонира съ Християнската любовъ.

Чувството зрѣние. Апостолъ Петъръ се оплаквалъ отъ хора кжсогледни, които не виждатъ на далечъ. И наистина, това е голѣмо злощастие. Съзвитѣ на Агаръ я направихъ кжсогледа да не може да види близнитѣ водни извори. Димасъ, Павловия другаръ, бѣше кжсогледъ за да може да вижда по-далечъ отъ този грѣшенъ свѣтъ, затова неуспѣ да види невидимитѣ и вѣчни нѣща, що изпълнява кржгозора на Апостола Павла.

Но кжсогледнieto не е главната очна болѣсть. Има кривогледие, което обезобразява чловѣка. За единъ знаменитъ чловѣкъ се разказва, че страдалъ отъ кривогледие, защото, като дѣте, лѣжалъ въ една люлка, която имала отъ страни дупка, въ която дѣтето навикнало постоянно да гледа. По навикно-

вение често чловѣцитѣ гледатъ криво даже на истината и така обезобразяватъ себе си. Има още и такава очна болѣсть, която прави всичко да се вижда двояко. Въ такива случаи двѣтѣ очи не се въртѣтъ на сѣщата ось. Много Християни гледатъ двояко. Едното око е оправено къмъ небето, другото къмъ земята; едното къмъ Бога, другото къмъ чловѣка. Такива се спѣватъ посрѣдъ день. За съвършената слѣпота нѣма нужда и да се говори.

По пѣтя на живота отъ начало до край има много прѣпъвателни камъни и опасни ендеци въ които е възможно съ такива недѣлги кога и да е да се згромолясаме и да туримъ живота си въ опасность. Само кога то окото е чисто всичкото тѣло е свѣтло. Но видѣлината, която е въ тебе, ако е тъмнина, то тъмнината колко ще е! Акойто ходи въ тъмнина незнае кѣдѣ ходи. Колко много се нуждаеме, щото Иисусъ да се допрѣ до очитѣ ни, така щото да почнеме да виждаме всичко ясно!

Чувството вкусъ. Това чувство е тоже чудесна прѣдпазителна сила за здравieto и живота. Чрѣзъ него може се познава почти всѣкога кои нѣща сѣ добри, като храна. Загнили плодове, развалено мѣсо, киснатото ястие гъртанѣтъ ги веднага отхвърля като негодни да влѣзѣтъ въ тѣлото. Вкусътъ е като стражъ при вратата на смилателната система, който внимателно опитва всѣко вещество и едни пуца, а други отхвърля. Вкусътъ ни показва кога храната ще ни храни. Така е вкусътъ на душата. Моментално той може да различи полезнитѣ отъ безполезнитѣ и врѣдителни думи. Той признава Библията за добра и здравословна храна, по сладка отъ медъ и капкитѣ на меденъ сотъ. Той осѣща въ нея вкусъ отъ божеството, и това е най-доброто доказателство за боговдѣхновеността ѣ. Чловѣкъ може да не е въ състояние да наведе доказателствата за съществуването на божеството, нито да упрѣдѣли какво е божеството, но той съзнава присѣствитието му въ Библията както никѣдъ другадо.

Всѣкога когато чувствуващъ че нѣкоя приказка или нѣкоя статия въ вѣстника, или нѣкой разговоръ е нездравословенъ, колкото е възможно по скоро и съ по-голѣма сила го отхърли. Упражнявай чувството на слухътъ.

Чувството осязание. Съ това чувство се разпознаватъ разни прѣдмѣти чрѣзъ допирание до тѣхъ. Исусъ Христосъ често се допира до насъ, но като чувството на осязанието не е развито ний несъзнаваме това. Често той се допира много тихо до насъ и това прави да ни покаже че прѣдъ насъ има опасностъ. Читателю, внимавай и се възползуй отъ тѣзи прѣдизвѣстия. Недѣй затвърдява сърдцето си.

Бъди тѣй сжщо чувствителенъ къмъ отруденитѣ и уморенитѣ. Тѣ често ще се допрѣтъ до тебе за помощъ, както жената по срѣдъ множеството се докосна до Исуса. Както той и ний трѣбва да сме чувствителни къмъ страданията и слабоститѣ на живущитѣ около насъ.

Всичкитѣ тѣзи чувства на душата, както и тѣзи на тѣлото се развиватъ съ употреблението имъ и ставатъ все по-деликатни и по чувствителни въ разпознаване на доброто отъ злото и ни правятъ да растеме и се развиваме отъ дѣтство въ пълно възрастни мжжѣе.

М. Н. П.

ИМЕТО НАДЪ ВСЯКОЕ ДРУГО ИМЕ.

Почти всички чловѣци желаятъ да ги помнятъ идущитѣ вѣкове. Това е единъ видъ естественъ потикъ. Чловѣцитѣ търсятъ по хилядо начини да увѣковѣчатъ имената си. Нъ при все това, да умрѣтъ и да ся забравятъ е сждбата почти на всички чловѣци. Грамадното болшинство пада и изчезнува като листата на горитѣ. Малцина ся помнятъ слѣдъ тѣхното си поколение. Още по малцина намиратъ мѣсто въ историята. Съ истичаннето на вѣковетѣ, даже най-великитѣ имена ставатъ само сѣнки тъмни и неясни въ разстоянието, като прѣдмѣти виждани прѣзъ една мъгла.

Има два класа лица мжду малцината които сж спечалили едно земно безсмъртие. Първий класъ състои отъ мислители, великитѣ гении които сж оставили тѣхния отпечаткъ на умствения свѣтъ: мислитѣ, разумнитѣ, философитѣ, поетитѣ. Едно върховно литературно произведение е най-трайний паметникъ. Той е по неразрушимъ отъ мраморъ или бронзъ. Омиръ, Платонъ, Аристотелъ, Бейконъ, Спиноза, Шейкспиръ — тѣзи сж мжду имената „които не сж родиха да умрѣтъ“, имена които свѣтятъ непомерчени прѣзъ всичкитѣ вѣкове.

Вторий класъ състои отъ чловѣци на дѣятелностъ, чловѣци на които имената сж свързани съ велики-

тѣ исторически движения които сж промѣнили лицето на обществото, и сж дали едно ново направление на потокътъ на чловѣчески прѣдѣкъ. Нѣкои отъ тѣзи сж били велики войници и побѣдители, като Александръ, Цезаръ, Наполеонъ; нѣкои сж били държавни мжжѣе, като Соломонъ, Ликургъ, Чарламанъ, Алфредъ, Уилямъ отъ Оранжевъ, Вашингтонъ, Кавуръ; нѣкои сж били велики религиозни учители и организатори, като Атанасий, Августинъ, Бернардъ отъ Клерва, Анселмъ; Тома Акуйна, Лютеръ, Калвинъ, Вселей. Всички тѣзи сж свързани съ велики исторически събития, съ политически, социални и религиозни движения които сж дълбоко подѣйствували върху благошастното на чловѣческото плѣме.

Нъ има едно име което стои отдѣлно само по себе, далеко надъ всички други — името на Исуса Христа. Той е едно историческо лице, тѣй върно както Императорътъ Августъ, или Иродъ Великий, или Понтийскій Пилатъ. Като Конфуций и Буда, той е основателъ на една велика религия, която постепенно ся е простирадала, до като тя е сега пригърнатата отъ повече отъ една трета отъ чловѣческото плѣме, и е станала вѣрата на най-просвѣщенитѣ и прогресивни народи въ свѣта. Знае ся че името на Исуса никога не е било забравено, и чо то никога не ще ся забрави. То се произнася много милиони пжти всякой денъ отъ посвѣщенни устни и благодарни сърдца.

Исусъ Христосъ държи въ рѣцѣтъ си дарѣтъ на земно безсмъртие. Има едно внушение за това въ думитѣ които той говори за Марія отъ Витанія, когато тя строи алавастрени сждъ и излѣ скупото миро на главата му: „истина ви казвамъ, гдѣто и да ся проповѣдва това евангелие по цѣлий свѣтъ, ще ся казва за нейнъ споменъ и това което ти стори.“ Нищо не може да ся види поневѣроятно, въ онази минута, отъ колкото това че евангелието ще ся распространи по цѣлий свѣтъ, или че Марийното дѣло на любовъ и посвѣщение ще ся помни въ идущитѣ вѣкове. Нъ не сж ли е изпълнило това прѣдсказание? Религията на Исуса Христа си е пробила пжтъ въ всякоя земя; историята на изливанието на това миро ся чете днесъ на повече отъ 225 разни язици и ся знае въ всякоя частъ на земното кълбо. Благоуханието на това миро е разнесено по всякоя земя, и името на Марія отъ Витанія е обкружено отъ видѣлнатата на безсмъртието.

Казано е за Данте че той обезсмърти цѣлото негово поколение. Той подигна градътъ Флоренция, който го бѣше изхвърлил и ся отрѣклъ отъ него, въ една неповѣхнума видѣлина, и го направи за

всегда сияющъ чрѣзъ свойтъ гений. Тѣй Иисусъ Христосъ не само че ся помни по цѣлий свѣтъ, и прѣзъ всичкитѣ вѣкове, нѣ той е направилъ безсмъртнии смпрениитѣ имена на онѣзи които ся съобщаваха съ него прѣзъ земний му животъ. Едно множество отъ характеритѣ на Новий Завѣтъ, за които другоячи никога нѣмаше да ся чюе вѣтъ отъ прѣдѣлитѣ на Палестинна, или слѣдъ тѣхното поколение, станаха въ вѣки забѣлѣжителни чрѣзъ тѣхнитѣ отношения къмъ Сиптъ Человѣческій. Тѣ длѣжатъ славата си, не на собственний си гений, не на тѣхнитѣ собствени подвизи, нѣ на фактътъ че тѣ ся съобщаваха за нѣколко години съ Христа. Тѣ стоятъ прѣобразени въ неговата видѣлина.

Името на Иисуса е надъ всякое друго име. То е на всички други имена каквото е слѣтцето на планетитѣ. Даже рационалистическитѣ и безвѣринческитѣ критици сж принудени да припознаватъ върховното прѣвѣсходство и чюдната хубость на Иисусъ Христовий характеръ. Макарь че сж четеритѣ евангелія кратки и частични, картината която тѣ прѣдставляватъ е чюдесно отличителна, като единственната и прѣвѣсходна личность.

Вънкашнитѣ условия и обстоятелства на Христовий земенъ животъ бѣха толкова отдалечени отъ тѣзи на нашия вѣкъ и нашата цивилизация колкото е възможно да си съставимъ едно понятие, нѣ при все това колко малко има въ неговитѣ учения коего е мѣстно или врѣменно. Ний редко го мислимъ като единъ Еврейтъ, или даже като единъ Ориенталець. Неговий характеръ ся не изяснява по нѣкой законъ на естествено развитие. Еврейнтѣ бѣше за вѣкове обучавае въ една тѣсна исключителность. Нищо не е по забѣлѣжително въ характера на Иисуса отъ колкото широчината на неговитѣ съчувствия. Той е всякога и отличително Сиптъ Человѣческій. Неговата религия е единчката вѣра която маже да стане всемирна. Тя ся не ограничава отъ никакви лини на ширина или длѣжина, и отъ никакви особености на врѣме или плѣме.

Всякой народъ има свойтъ си герои; всякоя религия свойтъ свяци, вѣрующи и мченици. Нѣкои отъ тѣзи ще живѣятъ въ историята догдѣто свѣта прѣбѣдва, и ще приемътъ благоговението и почетъта на человечеството. Нѣ името на Иисуса е надъ всякое друго име. На това име всякое колѣно ще ся поклони. „Коего въ свое си врѣме ще покаже блаженнийтъ и единийтъ Властитель, царь на царствующитѣ и Господъ на господствующитѣ, който самъ има безсмъртне, който обитава въ видѣлина непристѣнна, когото никой отъ чловѣцитѣ не е видѣлъ, нито може да види; комуто честь и държава въ вѣки. Аминъ.“

Ж. В.

ЩЕ СЯ СРѢЩНЕМЪ ЛИ ПАКЪ?

„Присждата на смъртъта е неумолима; нѣма избавление отъ онзи великъ законъ който ни осжда да ся прѣобърнемъ въ прѣстъ; ний растемъ и повѣхнуваме като листата на гората, и цвѣтята, които цвѣтътъ и повѣхнуватъ и изсѣхнуватъ въ единъ день, иматъ толкова силенъ животъ колкото и най-великия монархъ който нѣкога разтрѣсе земята съ стѣпкитѣ си. Поколения чловѣци ще ся появятъ и исчезнатъ като трѣвата, и множества които пълнятъ свѣтътъ днесъ ще исчезнатъ като стѣпкитѣ на морския пѣськъ.“ Чловѣцитѣ рѣдко мислятъ за великото събитие на смъртъта догдѣто сѣнкитѣ ся испрѣчатъ на тѣхнитѣ пѣтеки, и скриватъ отъ очитѣ имъ тѣхнитѣ любезни, на които живата усмивка бѣше слѣтцето на тѣхното съществуване. Смъртъта е противникътъ на животъ. Ний не искаме да прѣминемъ тъмната долина, макаръ че тъмния проходъ може да води къмъ райтъ.

„Ще ся срѣщнемъ ли пакъ?“ Азъ съмъ отправялъ този въпросъ къмъ хѣлмоветѣ които ся изглеждатъ като вѣчни, къмъ бистритѣ потоци които текътъ въ вѣки. Всички нѣмѣятъ. Нѣ когато азъ гледамъ лицата на живитѣ любезни азъ чювствувамъ че има нѣщо въ любовта която покрива чрѣзъ своята хубость, онова което не може съвсѣмъ да загине. Ний ще ся срѣщнемъ пакъ.

Търпението е най вѣрния знакъ на дързость. Попитай старитѣ войници които сж видѣли дѣйствителна война, и тѣ ще ти кажатъ че най храбритѣ мѣжие, мѣжиетѣ които устояха най добръ, не само въ битката, нѣ въ стояние тихо съ часове за да бѣдѣтъ покосени отъ топовнитѣ вистрели; които бѣха най весели и тѣрпѣливи въ коработрушение и гладъ и поражение — всички тѣзи нѣща десетъ пѣти по лоши отъ битката; попитай старитѣ войници, казвамъ, и тѣ ще ти кажатъ че мѣжиетѣ които ся най много отличиха въ такъви нещастия бѣха въобще най тихитѣ, най кроткитѣ въ цѣлата дружина. Това е истинска храбрость; това е Христовия образъ — най кроткия отъ чловѣцитѣ, и най храбрія, така сжщо.

Ч. Кингсле.

СТАРИ МАВРИЙСКИ ДОМОВЕ.

Четири вѣкове сж пзминали отъ какъ Мохамеданската власть биде изгонена отъ Испания, когато, Фердинандъ и Изавела съспинаха Гранадското царство на Мавритѣ. Въ онзи дълъгъ и забѣлжителенъ кръстоносенъ походъ на Християнитѣ срѣщу Мюсумани, станаха нѣкои ужасни варварства. Фанати-

ито управляваха Западна Европа, изгуби властта и притежанията си, и стана подвластенъ на Испания.

За царуването на Мавритѣ въ Испания, човекътъ си пропомня сега само като глѣди великолѣпнитѣ архитектурни останки отъ онзи периодъ който още съществуватъ по много мѣста въ Гранада. Никждѣ по Европа не ся намиратъ здания, искусни и деликатни по направа както онѣзи на Алхамбрата. Ка-

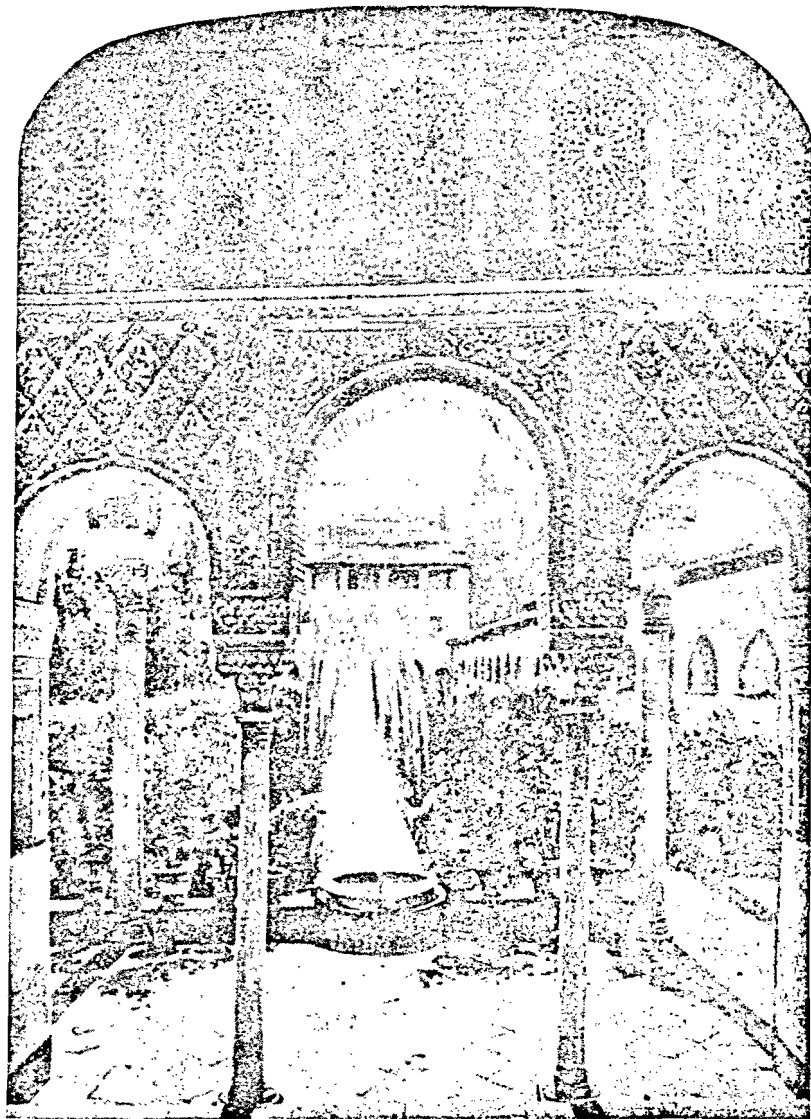
то съединиха Сараценската и Арабската Архитектура, зидаритѣ на Мавритѣ работиха по единъ стилъ отъ който отсѣтствувахе тѣжината на Готския и Римския, но който съдържаше въ много форми хубостъта на Гръцкия стилъ. Туй богато издѣлне ся още вижда въ останкитѣ на тѣхнитѣ джамии, гробници, палати и даже въ много домове на побогатата класа. Тази картина, която прѣдставлява входътъ на една вила въ Гранада, дава една идея на общия стилъ на такиви здания. Вратата и прозорцитѣ имъ бѣха малки за да прѣпятствуватъ на влизаннето на външната топлина. Тѣй като Гранада е богата съ алабастри и други скъпоцѣнни камъни, стѣлповетѣ и гравуритѣ на много отъ тѣзи къщи на Мавритѣ бѣха направени отъ таквъ материялъ. Днесъ, обаче, архитектурата на Мавритѣ е нѣщо на миналото и наслѣдницитѣ на това прѣснато плѣме сж повидому съвршено неспособни за енергията и артистическитѣ таланти на тѣхнитѣ войниствени прѣдѣди.

ДВАМА НОВИ СВЯТЦИ.

На 17 Май двама смъртни, които умрѣха прѣди вѣкове, чрѣзъ гласоподаванието на кардиналитѣ и рѣшението на папата, ся произведоха на светци, спорѣдъ обичая и

учението на Римокатолическата църква. Церемонитѣ бѣха по тържественни отъ всички станали до сега въ Римъ прѣзъ миналитѣ тридесетъ години.

На 20 Май едно събрание се държѣ, което може на кратко да се опише тѣй: на 10 часътъ Папата излѣзе отъ стаята си придруженъ отъ двама кардинали и дякони и Архирейския свѣтъ, и се отправи къмъ голѣмата Консисториална зала, гдѣто класо-

Стари Маврийски Домове.

ческитѣ армии на Мавритѣ извършиха нѣкои извѣнмѣрности които стрѣснаха цѣлата Християния, и Християнскитѣ князове ся съюзиха, като рѣшиха всичко да жертвуватъ но да съсиятъ Мавритѣ. Най послѣ това ся извърши, Малага, Гранада, силнитѣ мѣста на Маврийската империя, бѣха прѣвзети, и Боабдилъ, послѣдния отъ Мохамеданскитѣ царие ко-

ветѣ на Свящ. Колегия, патриарситѣ, архиепископитѣ и владичитѣ енорийски бѣха вече събрани. На тѣхъ се казаха тогава добродѣтелитѣ на дветѣ лица които щѣха да се прогласятъ за святини отъ консисторналитѣ адвокати. Тогава членовѣтѣ на колегията дадоха писменния си вотъ въ одобреніе на канонизацията (посвятиваніето). Първия отъ кардиналитѣ стана първо, поклони се ниско къмъ папата, и прочете високо вотътъ си. Всичкитѣ други кардинали последваха неговия примѣръ, сжщото сториха и патриарситѣ отъ Антиохъ и Цариградъ. Тогава папата извѣсти че на 27 Май, Денътъ на Възнесение, Антоний Захария и Петръ Фурниеръ ще бждатъ канонизирани.

Захарій се родилъ въ Кремона, Италия, 1502. Той се училъ въ Кремона и слѣдвалъ медицината въ Падуа. Той скоро напусналъ идеята да става докторъ и станалъ пощъ. Когато той отслужилъ първата си литургия, казва се че лица облечени въ небесна свѣтлина се виждали около него. Той станалъ единъ ревнивъ апостолъ въ родния си градъ, и основалъ събранието на Варнавиститѣ и други религиозни съсловия. Той претендиралъ че ималъ видѣние на Богородица и апостолитѣ, и казва се за него че правилъ чудеса. Той умрѣлъ на 1539 год., на тридесетъ и една годишна възраст. Той билъ изваденъ отъ чистилището и въведенъ въ положението на благословенитѣ въ 1805, и прогласенъ да бжде благословенъ отъ Леонъ XIII, на 3 Януарій 1890 год. Той е сега поставенъ, чрѣзъ рѣшеніето на сжщия папа, на прѣстолътъ съ отца като единъ посредникъ, съ власть да слуша молитви и да прави чудеса.

Петръ Фурниеръ се родилъ въ Мирекоръ, Франция, въ 1565 год. Слѣдъ като свършилъ университета и той станѣлъ пощъ и основателъ на религиозни съсловия. Той взелъ живо участие въ религиознитѣ и политически движения въ негово врѣме, и намѣрилъ голѣма благодатъ прѣдъ кардиналъ Ришелньо и Царица Мария де Медичи. Той умрѣлъ на 9-й Дек. 1640, на седемдесетъ и петъ годишна възраст. Той билъ въведенъ въ състоянието на блаженитѣ въ 1677, и прогласенъ да бжде блаженъ отъ Бенедикта XIII. въ 1729, и сега е канонизиранъ.

На петъ часътъ сутринята на 27-й Май, всичкитѣ улици водили къмъ Св. Петровата Църква бѣха пълни съ коля и пѣшци. Тридесетъ хиляди билети бѣха раздадени, повечето отъ които паднаха въ ръцѣтѣ на прѣподавачи които ги продадоха съ най високата възможна цѣна. Казва се че двама Американци платили по 250 лева за билетъ. Мнозина платили по 100 лева и по 50 за билетъ. Изъ улицитѣ, даже до самитѣ стѣбни на църквата

св. Петръ, бѣше пълно съ продавачи на медали, картини на новитѣ святци, и въспоминатели пощенски карти. Около 1600 Италиански войници присѣтствуваха да пазятъ тишината и да държатъ народа въ линия. Вратитѣ ся отвориха на единъ часътъ и великата църква ся напълни съ не помалко отъ 30,000 души. Голѣмото здание бѣше богато украсено за случаятъ. Червени пердета покриваха величественнитѣ мраморни стѣлове и 18,000 свѣщи бѣха запалени по стотиннитѣ лѣскави стѣклени полиден. Хубаво написани и навѣзани знамена прѣдставляющии святинитѣ и сцени изъ тѣхния животъ бѣха окачени пѣзъ разни части на църквата. Церемонията почна около деветъ часътъ и трая до единъ и половина. Първо дойде величественото шествие отъ калугери, попове, владичи и кардинали, повече отъ колкото сж ся събирали нѣкога слѣдъ послѣдния Ватикански съборъ въ 1870 год. Когато трѣгна шествието, сръбърнитѣ тржби засвириха тържественната химна, и хилядитѣ народъ паднаха на лицата си прѣдъ Папата, когото носѣха на единъ високъ столъ. Като стигнаха до опрѣдѣленото мѣсто, папата слѣзе отъ столътъ и сѣдна на единъ прѣстолъ приготвенъ за него. Слѣдъ дългитѣ церемонии, Папата прочете постановлението за канонизацията на двамата святни, и заповѣда да се испрати едно апостолическо писмо съ което да се извѣсти факта на свѣтътъ. Сръбърнитѣ тржби засвириха пакъ и голѣмитѣ камбани почнаха да звѣнятъ, а Леонъ XIII благослови множеството. Ефекта бѣше такъвъ какъвто човѣческото искусство можеше по възможности да произведе въ едно театрическо зрѣлище. Мѣжду присѣтствующитѣ ся забѣлѣжаваше единъ видъ суевѣренъ страхъ.

Слѣдъ пладне вратата на църквата бѣха отворени за публиката, и за часове народътъ влязаше и излязаше отъ голѣмото здание. Близъ при бронзовата статуя на Св. Петра, която бѣше облѣчена въ папски одѣжди, съ епископский прѣстень на издигнатия му прѣстѣ, бѣха поставени войници да държатъ въ линия хората които минаваха покрай нея и ѝ цѣлуваха прѣстѣтъ на кракътъ. Вечерята имаше велико освѣтление какъвто не се е виждало до сега отъ 1860 год. По зданието били окачени 4000 ламби. Приготовленіето, украсението и освѣтлението коштуваха 1.000.000 лева. Ватикана обаче харчи за да може да спечали повече отъ подарѣнитѣ. Най-ближния живъ роднина на Фурниеръ присѣтствуваше и биде направенъ контъ по този случай.

Особенното издание на Ватиканский вѣстникъ казва за тази църковна церемония тъй: (1) озна-

чениѣ лица ся публично и тържественно прогласяватъ за свѣтци, и на всички ся заповѣдва да ги почитатъ и да ги адресиратъ като свѣтци; (2) тѣхнитѣ имена трѣбва всякога за напрѣдъ да ся призоваватъ въ публичнитѣ и тържественни молитви на църквата; (3) въ тѣхна честь църкви и олтари могатъ да ся съзиждатъ; (4) въ тѣхна честь публични жертвоприношения и молитви ще ся възнасятъ; (5) празници ще ся назначатъ за тѣхво въспоминание; (6) икони ще ся исписватъ на тѣхъ, съ зари отъ свѣтлина като вѣнецъ, за да показватъ славата съ която тѣ ся наслаждаватъ въ небето; (7) тѣхнитѣ останки ся вардятъ въ свѣти дѣлви и ся плагатъ на вѣрнитѣ за да имъ отдаватъ почестъта си.

Като говори за историята на този обичай, единъ Католически вѣстникъ казва че нашия вѣкъ, толкова често обвиняванъ за неблагочестие и невѣрие е видѣлъ 40 отъ тѣзи церемонии, най голѣмото число въ историята на църквата. Не доказва ли този фактъ увеличающето ся неблагочестие на църквата която дръзнува да ся показува толкова гордѣлива? Тѣзи безбожни чловѣци не само че нѣматъ нужда отъ Бога въ дѣлата на настоящия животъ, тѣй като тѣ претендиратъ да го прѣдставляватъ въ раздаване всяка благодать, нъ тѣ си прѣписватъ правото чрѣзъ тѣхния вотъ да поставятъ на най високитѣ мѣста въ небето, даже на самия прѣстолъ Божий, онѣзи които тѣ мислятъ да сж били вѣрни на църквата тука на земята. Практическото слѣдствие за простия умъ е че тѣзи свѣтци ставатъ прѣдметъ на поклонение, вмѣсто Бога. „Да сѣдне въ храмътъ Божий както Богъ, и да показва себе си че е Богъ“ (2 сол.2; 4). О, колко чюдно е Божнето търпение!

В. Б.

ЕДНО СМѢШНО ЗРѢЛИЩЕ.

Азъ ся оженихъ въ Индия, пише Ф. Робинсонъ, авторътъ и пхтешественикътъ. Азъ условихъ за нашия меденъ мѣсяцъ една малка кѣща около петнадесятъ мили далечъ отъ жилището на кой да е бѣлъ чловѣкъ. Кѣщата ся намираше на една стрѣмна бѣла скала на р. Неббуда която тука тече прѣзъ единъ проходъ отъ чистъ бѣлъ мраморъ. Близко при нашата кѣща имаше една малка колиба, въ която единъ свѣтъ чловѣкъ живѣше. Той ся грижеше за едно капище и искароваше поминъкътъ си чрѣзъ изглаждане малки парчета отъ мраморъ който посѣтителитѣ купуватъ за спомѣнъ. То бѣше едно чюдесно мѣсто. Когато жена ми отиде въ другата стая да си промени дрѣхитѣ, слугитѣ приготвиха закуска на верандата която глѣдаше къмъ рѣката. Щомъ ся чю траканieto на паницитѣ, отъ голѣмо-

то дърво което засѣняваше кѣщата ни, отъ другитѣ дървета, отъ самата кѣща, отъ всѣякъдѣ, едно голѣмо множество маймуни сериозно ся приближаваха около насъ. Тѣ дойдоха по сами, по двойки и по цѣли фамилии, и безъ всякакъ шумъ насѣдоха на верандата, като едно събрание което чака да ся започне угощението. И когато вслѣще готово, закуската сложена, маймунитѣ всички насѣдали, азъ влѣзохъ да повикамъ жена си.

„Закуската е готова, и тѣ всички ни чакатъ,“ казахъ азъ.

„Кон чакатъ?“ тя попита смаена. „Азъ мислѣхъ че ний ще сме сами и токо щѣхъ да излѣзжъ съ кѣщната си рокля.“

„Не дѣй ся грижи,“ казахъ азъ, „хората въ тази мѣстность не ся облачатъ сами твърдѣ по модата. Тѣ носятъ почти сѣщитѣ дрѣхи прѣзъ цѣлата година.“

И тѣй жена ми излѣзе. Въобразете си, тогава, нейното очюдвание. Върѣдъ верандата бѣше трапезата, и вслѣщото останало мѣсто, съ прѣградкитѣ и стѣлбата, бѣше покрито съ маймуни, толкова сериозни колкото е възможно, и така безъ движение като че тѣ бѣха напълнени съ слама. Само тѣхнитѣ очи склѣпкаха, и малкитѣ имъ уши помръднуваха. Като ся изсмѣ отъ сърдце — на което маймунитѣ ся изглѣждаха още по-сериозни — жена ми сѣдна.

„Тѣ ще ядѣтъ ли нѣщо?“ попита тя.

„Опитай ги,“ казахъ азъ.

Тя хвърли едно парче хлѣбъ по мѣжду имъ. И слѣдствието! Около 300 маймуни подскочиха въ въздухътъ като една, и за минута имаше такъва бъркотия която надминува всякое описание. На другата минута, всякоя маймуна сѣдеше на мѣстото си така мирна и сериозна като че никога не бѣше ся подвижила — само тѣхнитѣ очи склѣпкаха и уши-тѣ имъ ся мърдаха.

Жена ми хвърли още едно парче, и ето ти и друга бъркотия, послѣ, и друго. Най послѣ като имъ дадохме колкото можяхме да дадемъ, станахмо да си отидемъ. Маймунитѣ си исправиха пзведнжжъ, и като трѣгнаха сериозно къмъ стѣпкитѣ, слѣзоха, въ една тържественна процесия, млади и стари, и ся распрѣснаха за дневното си занятне.

НОВА ПРИКАЗКА НА СТАРА ПѢСНЬ.

Първия пѣтъ когато хубавата пѣснь, „Доме, Сладкъ Доме,“ била испѣяна публично, било когато единъ Американски Индиецъ, мислѣйки върху смъртъта на любезната си жена и дѣте, ся самоубилъ на сѣщето мѣсто гдѣто били погребени. По оно-

ва време Индийцитѣ правели доста пакости и пратилството пратило войска по границата да ги умирява. Джонъ Хоуърдъ Пейнъ се явилъ на спената, и понеже се появило сѣмнение че той подбужда Индийцитѣ къмъ непокорство, той билъ арестуванъ и отведенъ да бѣде скденъ. Съ другитѣ той присѣствувалъ на погребението на нещастния Индиецъ и почналъ ниско да си пѣе пѣсента която е вече проехтала по цѣлия свѣтъ.

Генералъ Бишонъ, който строго бдѣлъ върху поведението му, чулъ пѣсента и повикалъ при себе си Пейна.

„Момче,“ казалъ строгия генералъ, „гдѣ научи тази пѣснь?“

„Азъ я писахъ самъ,“ отговорилъ Пейнъ.

„И отъ вѣе гласътъ ѝ?“

„И него азъ съчинихъ.“

„Ще ли ми дадешъ едно копие отъ нея!“

„Безъ друго ще ти дамъ.“

„Добрѣ, човекътъ който може да пѣе и да пише така не е подстрѣкателъ. Може да се изгѣжда че ти си виноватъ, нѣ азъ ще ти освободя, и ей сега ще ти дамъ единъ билетъ съ който можешъ пжтува гдѣто искашъ изъ държавата.“

ЕДНА ХУБАВА ЛЕГЕНДА.

Има една Индийска легенда за единъ царъ който рѣшилъ да съгради най хубавия палатъ въ свѣта. За тази цѣль той условилъ единъ зидаръ, на име Якубъ, като му далъ едно голѣмо количество пари и го пратилъ въ Хималайскитѣ планини, тамъ да съгради чудесния палатъ. Когато Якубъ отишълъ на мѣстото, той намѣрилъ голѣмо страдание мѣжду жителитѣ отъ гладъ, и твърдѣ много умирали. Той взелъ царскитѣ пари, и колкото свои ималъ, и купилъ храна за умирающитѣ множества, и имъ избавилъ животътъ. Слѣдъ време царътъ отишълъ да види палатътъ си, нѣ намѣрилъ че нищо не било сторено за него. Той повикалъ Якуба и се научилъ защо заповѣдта му не била изпълнена. Той се много разгнѣвилъ, и го хвърлилъ въ тъмница, като му казалъ че на утрѣшния день той трѣбва да умрѣ. Прѣзъ онази ноцъ царътъ видѣлъ единъ сынъ. Той се намѣрилъ на небето, и тамъ видѣлъ единъ чудесенъ палатъ — по чудесенъ отъ всякой другъ палатъ който той билъ виждалъ на земята. Той попиталъ кой е този палатъ, и отго-

ворило му ся че той билъ съграденъ отъ Якуба, зидарътъ. Като похарчилъ царевитѣ пари въ помагание страдалцитѣ на земята, той билъ въздигналъ този палатъ въ небето. Царътъ се събудилъ, и, като повикалъ зидарътъ, казалъ му свѣтъ си, и го опростилъ.

МАЙМУНИ РАБОТНИЦИ ВЪ ЗЛАТНИТѢ РУДНИЦИ.

Капитанъ Е. Моссъ, който напоследъкъ ся завърналъ въ Лондонъ отъ Трансваалъ, разказва слѣдующето за маймунитѣ които му работили въ рудницитѣ: „азъ имамъ двадесать и четире маймуни които употрѣблявамъ въ рудницитѣ. Тѣ вършатъ работата на седмъ силни мѣжиие, и не е укорение за челоѣческата работа да ся каже че тѣ вършатъ нѣкоя работа по добрѣ отъ челоѣка. Въ нѣкои случаи тѣ помагатъ гдѣто челоѣка е съвсѣмъ бесполезенъ. Тѣ събиратъ малкитѣ кварцови парчета които работникътъ въобще не забѣлѣзва, и ги трупатъ на малки купчинки които могатъ лѣсно да ся земътъ съ една лопата и да ся хвърлятъ въ фабриката. Тѣ сѣ особенно приспособени да намиратъ малкитѣ частички, и тѣхнитѣ силни очи виждатъ самитѣ онѣзи нѣща които челоѣческото око подминува. Когато азъ отидохъ да копая злато, азъ имахъ двѣ маймуни които бѣха много интересни. Тѣ мя постоянно слѣдяха въ тъмницитѣ а единъ день азъ забѣлѣжихъ че тѣ събираха малки парченца отъ кварцъ и ги правѣха на купове. Тѣ ся виждаха да обичатъ работата и всякое заранъ отиваха въ рудницитѣ гдѣто работѣха прѣзъ деньтъ. Не ми зема много време да узная че тѣ сѣ цѣнии работници и азъ рѣшихъ да ся снабдя съ повече. Азъ имамъ сега 24, които работятъ всякой день въ рудницитѣ. Много е интересно да глѣда челоѣкъ какъ двѣтъ стари маймуни учатъ новитѣ на работа, и много чудно е какъ новитѣ научаватъ скоро работата. Тѣ живѣятъ и работятъ заедно като челоѣцитѣ. Тѣ сѣ доста рѣдовни въ тѣхнитѣ обичаи. Тѣ отиватъ на работа и свършватъ по сѣщия начинъ както челоѣчески сѣщества биха дѣйствували въ подобни обстоятелства“.

ОПИТАЙ ГИ ПАКЪ.

За нощни испотявания, студенъ градински чай (salvia).

За болки въ стомаха, тури върху него едно шише съ топла вода.

За признаци отъ пневмония, шишета съ топла вода въ ржцѣтъ, подъ колѣнѣтъ, подъ рамената и подъ краката.

За ударено или изгорено, тинктура отъ арника.

За дразненіе въ гърлото, гаргара съ солена вода.

За настинка въ главата, смръкни въ носътъ малко стритъ бораксъ.

НИКОГА НЕ СЯ ОТЧАЙВАЙ.

Най забѣжителното нѣщо въ характера на великия Азиатски побѣдителъ Тамерлана било неговото извънрѣдно постоянство. Никоя мъчнотия неможяла да го спрѣ отъ всяко нѣщо което прѣдприемалъ; и много пѣти когато всички съ него ся отчайвали, той постоянствувалъ. За такъви случаи той приказвалъ на приятелитѣ си една приказка изъ ранния си животъ.

„Бѣхъ принуденъ единъжъ,“ казалъ той „да ся крия отъ неприятелитѣ си въ едно съборено здание, гдѣто азъ сѣдяхъ за много часове. Като желаяхъ да отвличамъ умѣтъ си отъ моето безнадеждно положение, азъ спрѣхъ поглѣдитѣ си на една мравка, която носѣше по стѣната едно зърно жито по-големо отъ самата нея. Азъ броихъ колко пѣти тя ся опита да постигне цѣлѣта си. Зърното падна 69 пѣти на земята; нѣ животинката постоянствуваше, и на 70-й пѣтъ тя ся покачи на върхътъ. Това зрѣлище мя насърчи въ онази минута, и азъ не забравихъ урока.“

ТЯ МУ ЗАТВОРИЛА УСТАТА.

Една жена пѣтувала съ тренѣтъ къмъ Нью-Йоркъ. На столѣтъ срѣцу нея сѣдѣли двама мъжии които съ разговорѣтъ си доста смущавали жената. Единия отъ тѣхъ билъ ученикъ отъ нѣкоя си коллегия и пѣтувалъ къмъ дома си. Той употребявалъ ужасно мръсенъ языкъ. Жената намислила да го изобличи, и, като попросила извинение че прѣкъснува разговорѣтъ имъ, тя попитала мла-

дия ученикъ да ли е училъ разни язици. „Да, Госпожо, азъ добрѣ познавамъ нѣколко язици.

„Говорите ли и четете ли по старо-Еврейски?“

„Доста добрѣ.“

„Ще ли бждете добрѣ да ми сторите една услуга?“

„Съ най голѣмо удоволствие; азъ съмъ на ваше расположение.“

„Ще ли бждете тѣй добрѣ щото да извършите вашитѣ псувни по Еврейски?“

Жената повече не била смущавана отъ мръсния языкъ на този бждещъ благородникъ.

ДОБЪРЪ УРОКЪ НА БЛАГОСТЬ.

Голѣмъ шумъ се подигна задъ кѣщата въ градината. Мама се затече къмъ прозореца и видѣ че Иванчо гонѣше една котка съ камъне.

„Иванчо какво правишь? Какво е сторила котката?“ попита тя.

„Тя е много оцапана, мамо. Нѣкой я затворилъ при вѣглицата,“ каза той.

„Всичко това ли?“ поиска мама да знае.

„Ами, да,“ каза Иванчо. „Тя е нечиста и черна и отвратителна! Ний не я искаме тука.“

Мама цѣше токо да проговори, нѣ въздржѣ се и си влѣзе въ стаята. Слѣдъ малко Иванчо влѣзе плачешкомъ, и отиде при нея за помощъ. Той бѣше падналъ въ калѣта и се бѣше хубаво уцапалъ.

„О, мамо, мамо!“ виканне той, като бѣше увѣренъ че тя ще му помогне. Тя стана и се вглѣда въ него, тогава се обърна и пакъ сѣдна.

„Иванке,“ каза тя тихомъ на слугинята, която сѣдѣше на близо и шепеше, „знаешъ ли гдѣ има хубави камъни?“

Слугинята поглѣдна зачудена, и Иванчо спрѣ виканието и почна да се озърта.

„Камъни, г-жо?“ попита Иванка.

„Да,“ каза мама, „да захвърлями Иванча. Той падналъ и се окалялъ и е черенъ и отвратителенъ. Ний не искаме такива нѣща тука.“

Иванчо почувствува че това бѣше повече отъ колкото той можеше да понесе, нѣ една усмивка отъ майка му укрѣпи сърдцето му.

„Моля ти се мамо, азъ никога вече нѣма да сторя така! Бѣдната котка! азъ виждамъ

сега колко злѣ тя трѣбва да е чувствувала.“

Иванчо тогава се уми и утѣши, нѣ той не забрави скоро малкия урокъ на благость къмъ онѣзи които сж въ нещастие.

За Младитѣ.

МАЛКИ ЦАРЧЕТА.

ВИЛХЕЛМИНА, ХОЛАНДСКОТО МОМИЧЕ
ЦАРИЦА.

Въ новата църква въ Делфтъ, близо при гробницата на Князь Оранжский, една отбрана скърбяща публика ся бѣше събрала прѣзъ единъ мраченъ денъ на Декемврий 1890 год., около носилото на което почиваха останкитѣ на царъ Вилхемъ III., Холандски царъ. Отъ всичкитѣ части на Европа царствующитѣ монарси бѣха пратили своитѣ си прѣдставители да земѣтъ участие въ тържественъ погребаленъ ходъ и толкова голѣмо бѣ числото на вѣнцитѣ, отъ частни лица и дружества, щото нужна бѣше една голѣма кола да върви слѣдъ смъртнитѣ останки носеща всичко което не можеше да ся положи върху ковчегътъ.

Въ църквата всичкитѣ скѣпи вѣнци бѣха снѣти, и вмѣсто тѣхъ ся постави една малка китка отъ теменуга и малки бѣли цвѣта, не искусвенно свързани отъ една дѣтинска ржка, послѣдний знакъ на любовь отъ една малка любезна дъщеря; и китката ся остана на мѣстото когато ковчегътъ ся полека спущаше въ послѣдното му мѣсто на почивка. Слѣдъ като тѣжкитѣ ся бѣха оттѣглили, четворица отъ най високитѣ държавни чиновници слѣзоха въ гробътъ и запечатиха ковчегътъ на починалия царъ съ единъ новъ държавенъ печатъ съ надписъ:

„Вилхелмина, Царица на Нидерландия.“

Прѣди педесѣтъ години, никой непомишлюваше че Оранжский Домъ ще измрѣ. Царъ Вилхемъ II. имаше трима синове, отъ които починалия царъ бѣше най стария, и една дъщеря. Царскитѣ братия и двамата умрѣха, Князь Александръ въ 1848 и Князь Хендрикъ въ 1879; нѣ сертра му, Княгиня София, сега Дукиня на Саксъ — Ваймаръ — Айзенахъ е още жива. Синовѣтъ на Вилхемъ III. така сжщо умрѣха млади. Втория му синъ живѣ само седемъ години. Наслѣдни-

кътъ, Князь Вилхемъ, умрѣ въ Парисъ прѣзъ Юний 1879, шесть мѣсяци по послѣ умрѣ Хендрикъ, и, двѣ години слѣдъ това, майка му, красивата царица София, дъщеря на Вуртенбергский царъ, като остави болничавия Князь Александра за наслѣдникъ. Съ дълбока скръбъ, нѣ не въ самотия, стария монархъ посрѣщна тѣзи послѣдни лишения. Нѣколко дни прѣди смъртъта на брата си, той ся бѣше оженилъ за младата Княгиня, Емма Пирмонтъ — Валдекска на която веселото, любезно расположение прѣскаше зари на блаженство върху неговата старость, когато малката му дщеря бѣше „наслаждението на очитѣ му.“ Макарь че не е вѣроятно че Вилхелмина усѣщаше къмъ стария си баща сжщата горѣща любовь която тя

Вилхелмина Холандското Момиче Царица.

всякога е показвала къмъ майка си, тя бѣше много привързана и къмъ него. Единъ денъ тя влѣзла въ частната му стая когато той ся случилъ да е много сърдитъ. Той не обърналъ никакъ внимание къмъ нея, нѣ продължавалъ да ся расхожда, като държѣлъ ржлѣтъ си задъ гърбътъ си.

„Сърдитъ ли си тате?“ попитала тя. Като не получила отговоръ, и тя кръстосала ржцѣтъ си задъ гърбътъ си, и почнала да ся расхожда изъ стаята безъ да каже една дума. На туй бащата неможилъ да устои. Той ся спрѣлъ изведнѣжъ, взелъ малкия неканенъ гостъ въ ржцѣтъ си и сърдечно ся изсмѣлъ. Прѣзъ продължителната болѣсть на царя, царската фамилия остана почти за двѣ

години въ тѣхния хубавъ лѣтенъ домъ, палатъ Ттетъ Лоо, въ Гелдерландъ. Тамъ Вилхелмина прѣкара най честитѣ дни на дѣтинството си. Въ хубавия паркъ ся намислеше нейната Шведска колиба съ малката ѳ градинка, гдѣто тя отгледваше цвѣтата съ които украсяваше бащината си канцелария и майчината си спалня. Малката кѣщичка бѣше съвършенна въ всичкитѣ си подразделения. Имаше една малка гостна стая, и нѣколко спални за нейнитѣ кукли, около тридесять, и единъ малакъ мутвакъ гдѣто тя сама правѣше малки кекове за нейнитѣ млади приятели. Еднажъ на годината, въобще прѣзъ лѣтото, старата ѳ храначка дохождаше да я види. Тя и дѣцата ѳ тогава биваха царски угощавани. Тѣ ся връщаха у дома си прѣтоварени съ най хубави цвѣта и зеленчуци каквито нейната малка градинка произвеждаше. Тука на всякоя Коледа една вечеринка ся даваше на която дванадесять дѣца избрани отъ фамилиитѣ на придворнитѣ слуги, биваха призвани. Подарациитѣ на Коледното дърво бѣха повечето направени отъ нейнитѣ собствени рѣцѣ, и тѣзи които бѣха купени бѣха заплатени отъ нейни собствени пари. Нека я слѣдимъ на единъ отъ тѣзи честити дни прѣзъ тѣзи ясни лѣта въ Ттетъ Лоо, и да видимъ какъ малката княгиня прѣкарва времето си.

Часътъ е седмъ — малката Вилхелмина е станала и слѣдъ като ся облѣче отива да закуси съ тате и мама. Слѣдъ закуска, тя отива въ училищната стая гдѣто нейната Английска въспитателка, Г-жа Уинтеръ, я чака. Тука тя трѣбва да работи силно защото освѣнъ първоначалнитѣ науки, тя трѣбва да учи Френски, Германски, Английски, даже и малко Италиански, както и нейния матеренъ языкъ.

Тя е твърдѣ прилѣжателна ученица, нѣ никой не е честитъ като нея когато дойде врѣме за игра, и тя земе позволение да излѣзе въ обичния си другаръ, хубавото куче Севеллъ, което прѣзъ врѣме на уроцитѣ търпѣливо е чакало при училищнитѣ врата. Тѣ посѣщаватъ гжскиното езеро, гѣлабитѣ и паркътъ на еленитѣ, нѣ повече отъ всичко друго, освенъ Севеллъ, тя обича малкитѣ си кончета.

„Бебе“ едно малко нѣжно конче, е станало вече много малко за нея, и тя сега употребява едно поголѣмо Шотланско конче

називаемо, Гризеллъ. Слѣдъ обѣдъ тя ся вози въ нейната малка кола, тѣглена отъ четире кончета, изъ хубавитѣ градини около палата, и гдѣто ся появи, народа ся събира на купове да я поздрави.

На крайтъ на единъ отъ тѣзи великолѣпни булеварди посадени съ величественни дървеса които водятъ отъ паркътъ къмъ отвореното поле, стои една малка колиба, домътъ на единъ старъ войникъ отъ Источно-Индийската война. Бѣлѣзитѣ и медалитѣ които той носи доказватъ вѣрността и храбростта съ които той е слугувалъ на отечеството си. Тамъ той сега прѣкарва послѣднитѣ дни на животътъ си. Като сѣди на малката веранда засѣнчана отъ трѣндафили и други цвѣта, той търпеливо чака за облакътъ отъ прахъ който извѣстява приближаваннето на любезната му княгиня. Щомъ тя приближи, той става отъ голѣмия си столъ, и като ся подпрѣ на тоягата си, той трѣгва полека къмъ портитѣ, и съ почетъ сваля шапката си на хубавото и любезно дѣте чиято сладка умивка развеселява неговия осамотенъ и монотоненъ животъ.

Когато тя ся завърне отъ разходка, тя ся пакъ занимава съ уроцитѣ си за малко врѣме; защото до четире часътъ тя не е свободна да си играе както си ще. Всякой денъ тя прѣкарва по нѣколко врѣме само съ майка си, която ѳ чете по една глава отъ Библията, и я поучава въ разни рѣчни работи въ които тя сама е много искусна. Като знае че дѣщеря ѳ естествено желае другарки отъ собствената си възраст, Царица Емма често новиква малкитѣ момчета изъ мѣжду съседитѣ да прѣкаратъ деньтъ съ нея, и тогава паркътъ ечи отъ радостнитѣ вико-ве на честититѣ дѣца. Скоро слѣдъ десетий рожденъ день на Вилхелмина увеличающето ся страдание на баща ѳ хвърли една дълбока мрачностъ върху царската фамилия.

Прѣзъ Ноемврий 1890 год. стана толкова явно че царътъ не ще може да оздравѣе щото Щатитѣ Генерални рѣшиха да назначатъ Царица Емма, Регентка на Царството. На 20 Ноемврий, тя даде тържествена кѣтва въ Хаге, само нѣколко дни прѣди смъртътъ на царътъ. Прѣзъ нейното вдовство царицата Регентка посвяти себе си съвършено на дѣщеря си. Испърво малката царица почюувствува достоинството на нейното положение, и бѣше малко наклонна да бѣде

горделива и повелителна; нѣтъ като тя е едно чувствувателно момиче тя скоро разбра положението и ся показа съвсемъ готова търпеливо да чака времето кога тя ще вземе отговорността на власт. Тя е сега на шеснаесетъ години. Привлекателна по лице, здрава и живостна, любезна въ поведение и възпитана уметвенно, тя общава да бѣде честъ на народътъ върху който тя скоро ще бѣде повикана да царува. Последните шестъ години не сѣ били прѣкарани въ лѣнностъ. Освѣнъ дѣто продължава рѣдовнитѣ си науки, тя трѣбва да придобие знание по конституционно управление, мѣжднародно право, и началото управляюще отношенията мѣжду царь и народъ — нѣща сѣ които момичета въобще не си смущаватъ умуветѣ. Учени професори сѣ били нейните наставници въ тѣзи нѣща. Не трѣбва да ся прѣдполага че защото Вилхелмина изживѣва толкова врѣме въ уроци, тя е съвсѣмъ сериозна и намръщена. Напротивъ тя има едно весело расположение и е пълна сѣ смѣшки. Тя нѣма голѣмъ талантъ за музика, нѣ много обича живописство и чѣртание, особено скици отъ естеството.

Яздѣние е най обичното ѳ упражненіе. Единъ хубавъ конь е замѣстилъ малкитѣ кончета, и тя е сега единъ добъръ и безстрашивъ яздачъ. На 2 Ноемврий 1896 год., Г-ца Уинтеръ, царицината възпитателка, на която длѣжноститѣ вече бѣха свършени, си зема сбогомъ отъ царскій си ученикъ. Много то сѣпоцѣнни подарѣци показаха че и царицата и майка ѳ високо уцѣняваха работата на възпитателката. Увѣнчающето дѣло на Вилхелминото възпитание бѣше нейната исповѣдъ на вѣръ въ църквата на отцитѣ ѳ, Реформираната Холандска Църква, въ чийто защита нейнитѣ славни прадѣди бѣха готови да пожертвуватъ всичко. Церемонията ся отличаваше сѣ своята простота. Тя не бѣше въ църква, нѣ въ една голѣма приемна стая въ палатътъ, гдѣто почти прѣди шестъ години лѣжанше мъртво то тѣло на баща ѳ. Никой не присѣствуваше освенъ тѣзи които бѣха свързани сѣ палатътъ и царската фамилия; нейната храначка, първата ѳ и вѣрна приятелка, бѣше тамъ по особенна покана. Царицата бѣше много просто облѣчена въ една бѣла копринена дрѣха. Придворний проповѣдникъ, Д-ръ Ванъ деръ

Филеръ, чиито наставления бѣха я приготвили за този тържественъ случай бѣше избралъ за свой текстъ. Откр. II: 10, „Бѣди веренъ до смѣтъ и азъ ще ти дамъ венѣцътъ на животъ.“ Мѣжду друго той каза: „Вѣрностъ ся изисква отъ всички които исповѣдватъ че приематъ Христа за тѣхънъ Спасителъ, нѣ особено отъ онѣзи които сѣ поставени въ високи и отговорни положения. Той трѣбва да бѣде всичко за тѣхъ, защото безъ него най възвишеното положение не може да даде дѣйствително блаженство. Дохожда едно врѣме когато короната трѣбва да падне отъ най-достойната глава, нѣ тѣзи които сѣ слѣдвали Христа вѣрно ще получатъ тогава една нетлѣнна корона, която нѣма да повѣхне.“

Проповѣдникътъ тогава отправи обикновенитѣ въпроси къмъ младата царица на които тя високо и ясно отговори: „Да“ Както на нея така и на майка ѳ този тържественъ случай направи дълбоко впечатление. На другата заранъ, Окт. 25, царицата взема първото си причащение въ църквата Клустеръ, въ Хага. На 3 Ноем. двѣтѣ царици трѣгнаха за една расходка по Южна Франция. Макаръ че пѣтуваха непознато, тѣ бидоха всякъдѣ приети сѣ голѣма почеть и добра воля. Въ Монза, не далечъ отъ Миланъ, тѣ посѣтиха Италианскій царь; и може би тази срѣща даде поводъ на слухътъ за сгодяванието на Вилхелмина сѣ Амадеусъ, бившъ царь на Испания. Царицата Регентка е често казва че тя нѣма никога да ся съгласи за нѣкое формално сгодяване на дѣщеря ѳ догдѣто тя не ся короняса.

ПРОИСХОЖДЕНИЕ НА РЖКОСВАДИЕТО.

Въ раннитѣ и варварски врѣмена, когато всякой човѣкъ бѣлъ близъ своя си законодатель, сѣдия, войникъ и стражаръ, и трѣбвало самъ да бди върху безопасността си, когато ся срѣщали двама човѣци, и искали да покажатъ че тѣ не сѣ неприятелски настроени спрѣмо единъ другъ, тѣ си подавали дѣсната рѣка, рѣката която върти саблята, бравата и другитѣ военни орѣжия. И единия и другия правялъ това за да покаже че рѣката му е праздна и че той нѣма никаква лоша цѣль. Даже и днѣсь подавание рѣка къмъ одного показва едно приятелско расположение